

A minőségnek viszont ára van. Edisontól származó szállóige szerint a zseni munkája 10% inspiráció és 90% izzadság. Ez a 90% az ár. Sok szellemi munka és sok lelki gyötrődés a teológus évek alatt is, sőt a lelkészi szolgálatban is. Nekünk, akik „Pista Bácsitól” sokat tanulhattunk, egy lehetőségünk van, az ő munkamoráljából is erőt merítve, a minőségért izzadni, azt mindenek fölött kívánni és elérni akarni. Igen a minőségnek van ára, de míg az előbbi megmarad, addig az utóbbi feledésbe merül. Mert talán hallottuk korábban, hogy a minőség még sokáig megmarad, amikor annak árát már rég elfelejtettük.

Ha Nagy István köztünk lehetne, újra csak ugyanezt mondaná, hogy a minőségért érdemes mindent odaadni: időt, energiát, pénzt. Köszönjük a családnak, hogy az utóbbiban kíván segítséget nyújtani a teológus diákok számára.

dr. Literáty Zoltán

Tündérország legékesebb szeglete - Zsobok

Teológustársaimmal és néhány önkéntessel az Ágoston Sándor Alapítvány keretein belül már több éve visszajárunk a mindenkit elbűvölő és magával ragadó kalotaszegi Zsobokra, ahol a Bethesda Gyermekotthonban vállalunk különböző szolgálatokat. Igyekszünk minél sűrűbben meglátogatni az ott élő gyerekeket és dolgozókat. Ennek érdekében nyáron egyhetes táborokat tartunk, ahol a gyermekekkel együtt töltött minőségi idő, a gyermekek irányába történő személyes odafordulás és Isten mindenkihez elérő, az árvákat és a megfáradtakat is megszólító szeretetének megismertetése dominál. Míg ősszel és tavasszal rövidebb látogatása-

ink idején inkább adományokat szállítunk, illetve egy-két rövidebb kézműves foglalkoztatással készülünk.

Az otthonban több, mint ötven nehéz sorsú, család nélkül felnövekvő gyermek él, akik nagyon nyitottak és érdeklődőek, nagy szeretettel fogadnak bennünket. A legtöbb, amit tehetünk értük, a valódi odafigyelés és teljes lényünk tényleges odaszánása.

Az itt élő gyermekek és kamaszok egyaránt igénylik azt, hogy külön-külön foglalkozzunk az őket érintő kérdésekkel és problémákkal, figyeljünk arra, hogy éppen mi az, ami érdekli és leköti őket, mi az, amiben örömet lelnek, vagy éppen mi az, ami bántja őket. Az otthonban a gyermekek létszámához képest nagyon kevés nevelőnő dolgozik, akik erőn felül állnak helyt hivatásukban. Látszik az, hogy nem csak nevében református az intézmény, hiszen az ott dolgozók mindegyike hittel átitatott, keresztyén szemléletű ember. Ennek ellenére az óriási létszám miatt a nevelőnők legjobb szándéka ellenére sem jut idő arra, hogy a gyermekek apró-cseprő, mégis életüket meghatározó kérdéseikkel és gondjaikkal foglalkozzanak.

Mivel legtöbbször nyitottak vagyunk lelki rezdülésekre, így ezeknél a találkozásoknál próbálunk a legalapvetőbb emberi kapcsolatokon keresztül „szakmai” munkát végezni. Hiszünk abban, ha

ölebe veszünk egy kisgyermeket és ringatva, cirógatva altatjuk, ha meghallgatunk egy kamaszkori lázadót, ha együtt sétálunk a kiskamasszal, ha egy zongora mellett ülve, érdeklődve hallgatjuk, milyen dallamok rejlenek a gyermekben, ha egyszerűen megsimítjuk a mellettünk lévő vállát, az segít annak mentális fejlődésében, lelki gyógyulásában. Ezek a gyermekek más, velük egyidősekhez hasonlóan tele vannak értékekkel és érzelmekkel, de a lelkükben egyre inkább növekvő és elhatalmasodó súlyos gát, megakadályozza, vagy lassítja

annak a folyamatát, hogy ezek felszínre kerüljenek. Ennél a pontnál van szükség a mi cselekedeteinkre, amikor ezeket a gátakat próbáljuk szépen lassan egyre lejjebb és lejjebb bontani az embertársi szeretet, apró gondoskodás, az együttjátszás, odahajlás, beszélgetés és odafigyelés óriási erejével.

Bíztatva a gyerekeket, hogy merjenek mások felé nyitni, merjék megismerni környezetüket, merjenek bizalommal odafordulni a másikhoz, megérezni és elfogadni, hogy Istennek ők is szeretett, különlegesnek és értékesnek tartott gyermekei.

Sokan és sokfélék jártunk már Zsobokon. Volt, aki azért jött, mert érdeklő a katekézis vagy a lelkigondozás. Volt, aki egyszerűen csak nagyon szereti a kicsiket és a velük való foglalkozást, volt, aki pont azért vállalkozott erre a szolgálatra, mert semmilyen tapasztalattal nem rendelkezett a gyermekekkel kapcsolatban. Volt, aki kifejezetten azért jött, hogy legyőzze félelmeit, és gátlásait a gyermekek közötti szolgálattal kapcsolatban. Volt, aki csak azért jött, mert jó a társaság, vagy mert még sosem járt Erdélyben, és még sorolhatnám a különbözőbbnél különbözőbb indíttatásokat De nem ez a fontos, hanem az a közös nevező, amivel mindannyian hazatértünk, hogy Zsobok valami leírhatatlan és különleges lenyomatot hagyott a szívünkben.

Mi már láttuk, hogy miért hívják Erdélyt Tündérországnak: a Zsobokon élő gyermekek varázsolják azzá, így biztatok minden olvasót, hogy ha teheti, menjen el a Bethesda Gyermekotthonba, ismerje meg az ott élő gyermekeket és az erőn felüli szolgálatot végző dolgozókat.

Bobok Ágnes

